

Pinky Manó Birodalma

2. évf. 1. szám
2021. február-március

ISSN 2734 - 7133
ISSN-L 2734 - 7133

Online ismeretterjesztő folyóirat
3-10 éves gyerekek számára

**Anyukának
Március 8-ra!**

**Mesék, versek, foglalkoztatók,
rajzverseny és érdekességek...**

**Gyűjtsd a
betűkártyákat!**

Violet V. Vandor **(Vándor Várhegyi Ibolya)**

Gyermekkönyvíró és illusztrátor

Gyermekkorától kezdve vonzotta a művészet és az irodalom világa. 1991 óta íróként, illusztrátorként és szerkesztőként dolgozik, és néhány könyve bestseller könyv lett. Több mint 50 könyve jelent meg Romániában, egy pár Magyarországon, valamint könyveket illusztrált amerikai, kanadai és angliai szerzőknek.

2016 és 2018 között nemzetközi versenyeken vett részt Japánban, ahol 7 díjat nyert könyvillusztrációkért, grafikaért, portré- és fantasy regényért. A "Körózsák" című meséjét 2018 óta sikeresen játsszák a Dévai Művészeti Színház színészei.

2020. októberétől magyar és román nyelven adja ki a Pinky Manó Birodalma című ingyenes online folyóiratot, hátrányos helyzetű gyermekek számára. Könyvei nem kaphatók könyvesboltokban, de angol nyelvű kötetei elektronikusan megvásárolhatók az Amazon.com-on. Az eddig csak angol nyelven megjelent könyvei hamarosan magyarul is elérhetőek lesznek. Előrendelésért küldjön üzenetet a magazin e-mail-címére: pinkymano2020@yahoo.com

A hideg február

Itt a hideg február,
Télapóval szánkón jár.
Nyomukban a hóvirág,
Bár még havas a világ.

Berzenkedik Télapó.
Hegyen, völgyön hull a hó.
Úgy sem tart már sokáig,
Érhet a hó bokáig.

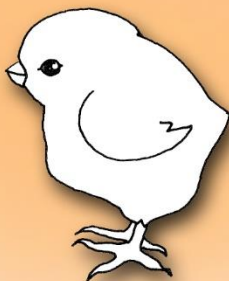
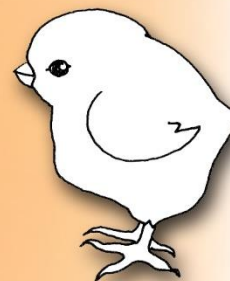
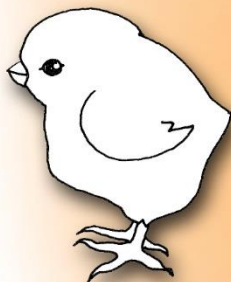
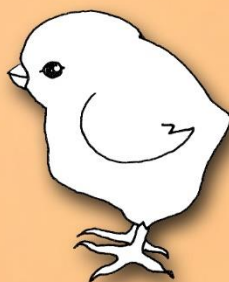
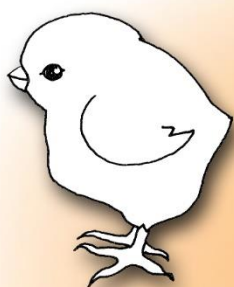
Virághajú kikelet
Elúzi a vén telet.
Kisüt majd a napsugár,
Tovaszalad február.

Cs CS

Egy kicsibe csipog, csipog,
Hívogatja mamáját,
Mivel pont a sárba pottyant,
S bemocskolta ruháját.

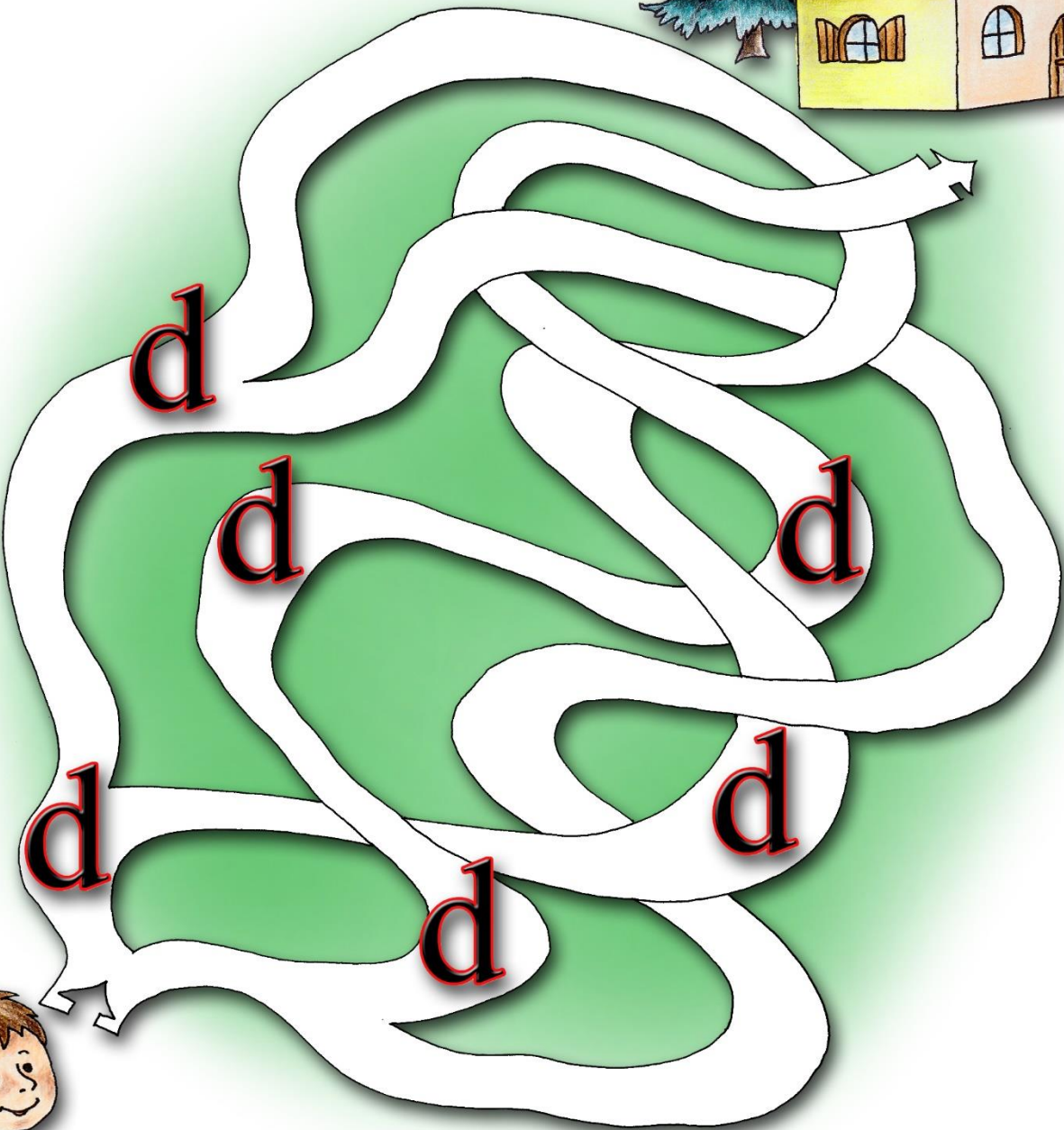

Színezz ki annyi csibét, ahány “CS” betűt látsz a versben!

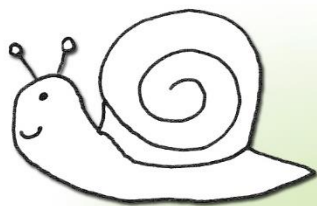
D d

Dundi ez a Dani gyerek,
Arcocskája nézd, mily kerek.
Kerek, mint a kiscipó,
Melyet süített nagymama.

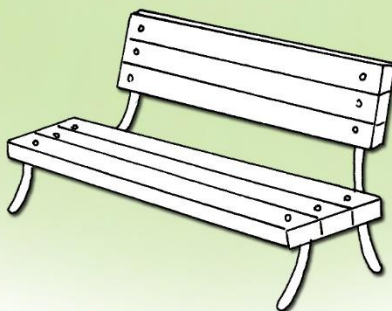
Színezd ki a nagymama házához vezető utat! Hány “d” betűt talál Dani útközben? Számold meg és karikázd be a betűket!

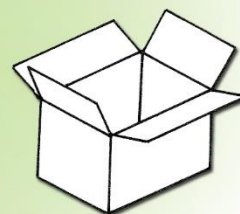
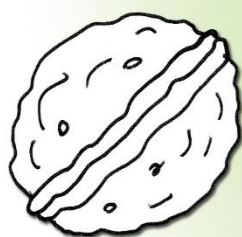
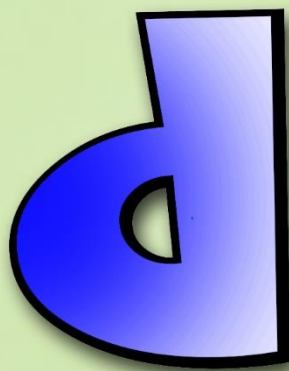
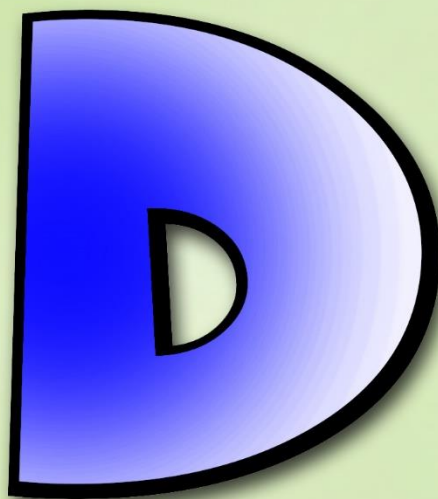
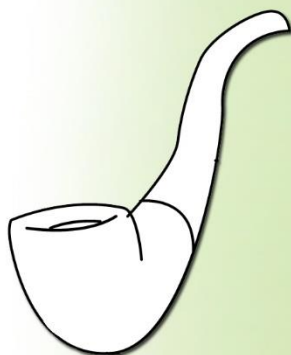
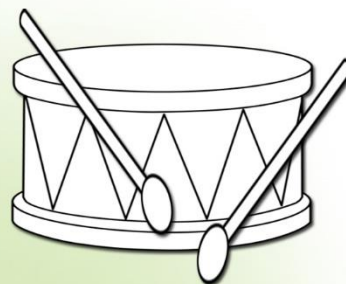
CS

CS

Színezd ki a **CS** betűvel kezdődő dolgokat!

Színezd ki a **D** betűvel kezdődő dolgokat!

Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

Itt a farsang, áll a bál!

A farsangnak, vagyis a tavaszvárás ősi örömnepének igazi hazája Itália. Az ókori Rómában hétnapos ünnepet tartottak Szaturnusz isten tiszteletére, és ez az ünnepség idővel népszerűvé vált egész Európában.

Két egyházi ünnep között tartják: vízkereszt és a húsvéti nagyböjt között.

Legismertebb eseményei az álarcos bálók, jelmezes felvonulások és táncos mulatságok. Jellegzetes étele a farsangi fánk, amelynek mágikus erőt tulajdonítottak.

Ezeknek a mulatságoknak a legtöbb országban vannak hagyományai.

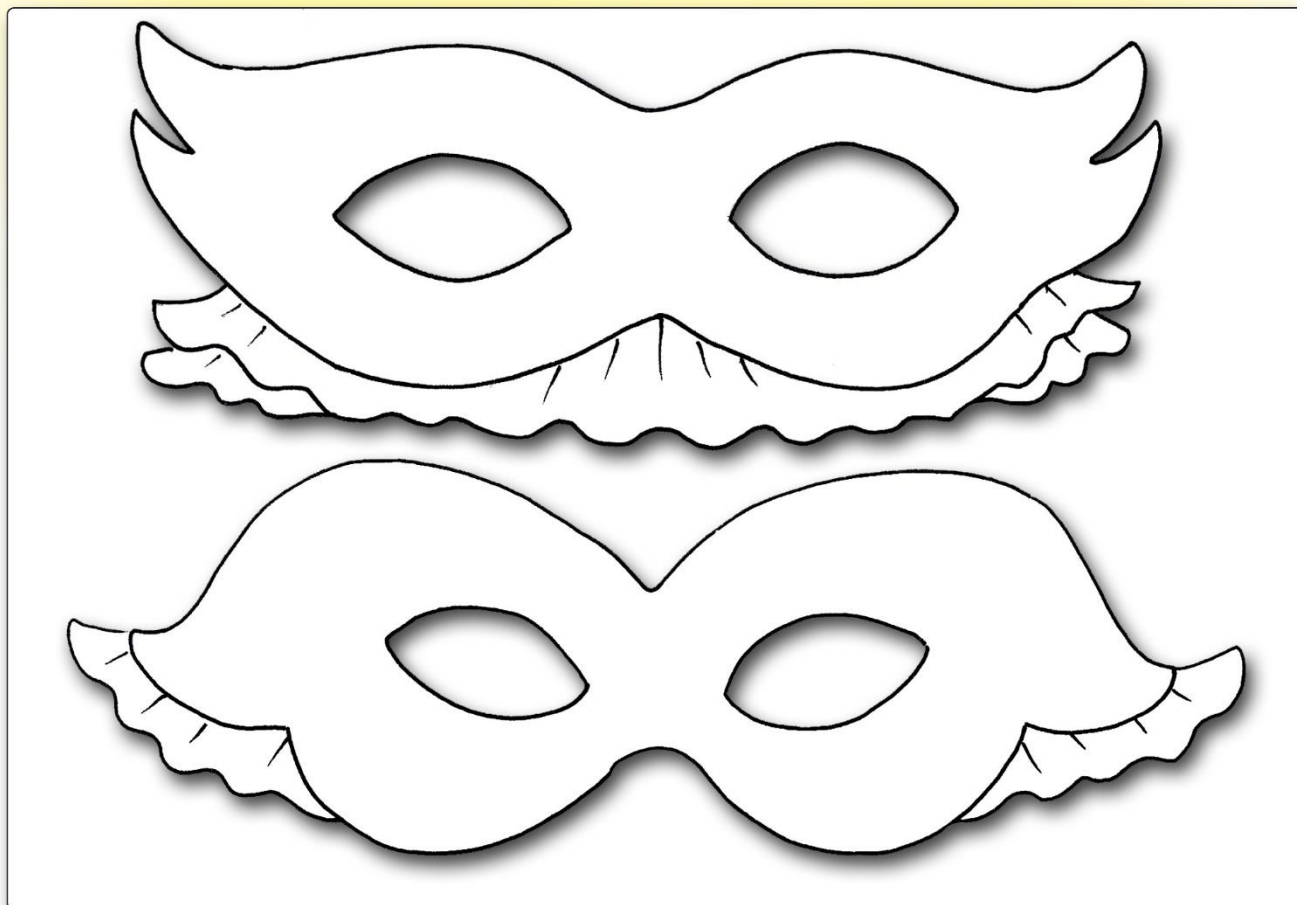
Ilyen például a híres velencei karnevál és a riói karnevál.

Farsang

Díszítsd, majd színezd ki az álarcokat!

A farsangi mulatság

Február ablaktól ablakig **suhant**, és minden egyes házba, óvodába és iskolába bekukucskált, ahol éppen farsangi bált tartottak. A falakon színes papírdíszek és szerpentinek lógtak, a padlón vastagon állt a konfetti, a hangszórókból pedig vidám muzsika szólt. Az emberek jelmezbe öltözve táncoltak, ettek, ittak és nagyon jól érezték magukat. Februárt a **jelmezek** érdekelték a legjobban.

Nemsokára kezdődik ugyanis a Hónapok Farsangi mulatsága, és már mindenki tudta, minek fog öltözni, csak Február nem. Ő ugyan mindig csak egy kicsit megy fel, hiszen nem hagyhatja magára a Földet, és farsangi bulit is lát eleget, de sosem hagyja ki. Idén viszont nem tudta kitalálni, minek is öltözhetne. Tavaly hóembernek öltözött, előtte Valentin-napi szívnek, azelőtt pedig zúzmarának. De most **SEMMI** ötlete nem volt.

Újra bekukucskált az egyik óvoda ablakán. A kislányok hercegnőnek, katicának vagy cicának öltöztek, a kislányok katonának, superhősnek vagy tűzoltónak. Február egyik sem akart lenni, egyik sem volt úgy igazán februáros, és nem is tudná ilyen gyorsan elkészíteni a jelmezét. Nagyot sóhajtott, még egy utolsó pillantást vetett a vidám óvodásokra, aztán felröppent a felhők közé Idő anyó házikójához. Már javában zajlott a mulatság, **HANGOS** nevetés és zene hallatszott ki. Február elbizonytalanodott. Talán be sem kéne mennie, hiszen nincs jelmeze. Majd azt mondja, nem tudott feljönni.

– Hol van már Február? – hallatszott ki Március hangja.

– Nem tudom – válaszolta Január. – De biztos mindjárt itt lesz.

Február bánatosan sóhajtott. Mégiscsak be kell mennie, hiszen várják a testvérei. Majd azt mondja, hogy Februárnak öltözött.

– Fantasztikus ez a mulatság! – szólalt meg ekkor megint Március. –

Február a kedvenc hónapom, persze a sajátom **MELLETT**.

Februárnak ettől egy remek ötlete támadt. Nem is várt tovább, beszaladt a házba. A testvérei csodálkozva nézték, ahogy futva köszön egyet, majd a falakon és mennyezeten lógó díszekből leszakít néhányat.

- Hát te mit csinálsz? – kérdezte Január hóember **jelmezen**.
– És hol a jelmezed? – kezdte Október is, aki gesztenyének öltözött.
– Most veszem fel – mondta Február, és magára aggatta a szerpentin-
csíkokat és papírdíszeket.
– És mi akarsz lenni? – nézett rá értetlenül Március, és megigazította
a szivárványruháját.
– Hát farsangi multság, mi más! – **NEVETETT** Február.
– Micsoda ötlet! – nevettek a testvérek, mire Február büszkén kihúzta
magát, és boldogan vetette bele magát a mulatozásba.

Angol nyelvlecke

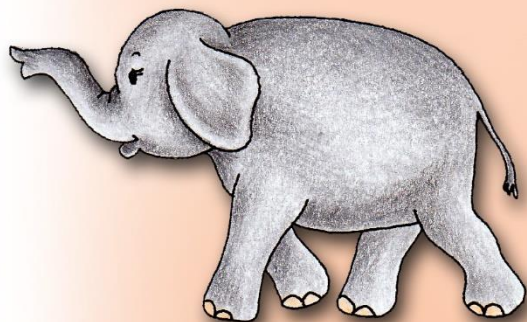
Animals

Dog

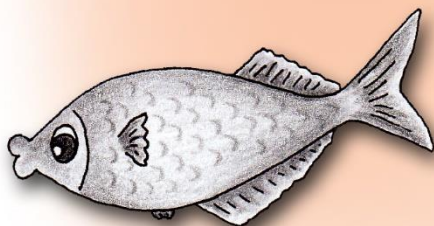
Cat

Elephant

Mouse

Fish

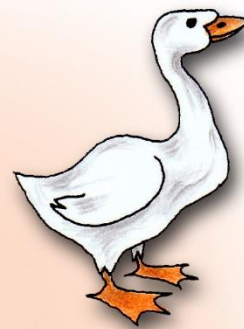
Tiger

Angol nyelvlecke

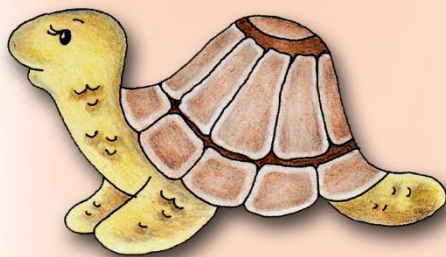
Animals

Rabbit

Goose

Turtle

Fox

Frog

Squirrel

Február

Fagyos fülű a Február,
fura figura.
Szeme lila, s haja tarka
kefeszura.

Kurta lába úgy kanyarog,
mint a vén Duna,
ha bebújik, el is téved
ott a reuma.

Lila orra fergeteges,
ferde nagy torony.
Ám, ha ezért kinevetik,
nem veszi zokon.

Jó a kedve, de a telet
ő se szereti,
hogy elűzze, farsangot ül,
s vígan temeti.

Téli álom-váró

Két pici hópihe szállt ide rám.
Nézd, anya, mily csini lett a ruhám!
Látod-e? Izzad a fagy-kapitány.
Vár a havon, meseszép paripán.

Csendül az éjjeli Hold-szerenád,
elrepülök vele álmokon át.
Reggel a Nap hoz a fény-fogatán,
s itt maradok veled, édesanyám.

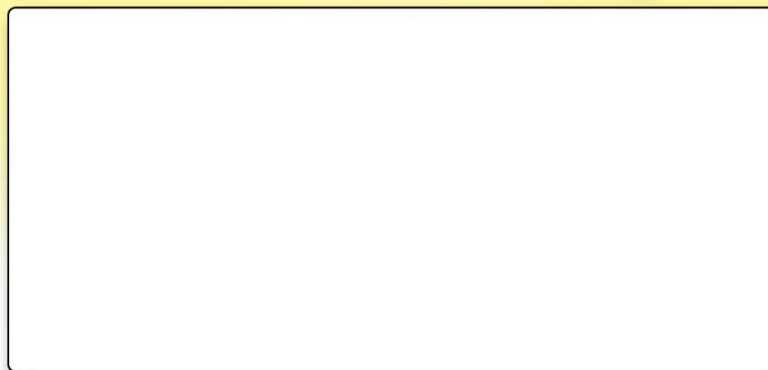
Répaorr

Egy kis nyuszi elkívánta
a hóember orrát.
Úgy gondolta, süt belőle
sárgarépatortát.

A hóember neki adta,
csak azt kérte érte,
a tortából ő is kapjon
egy kicsit ebédre.

Á	G	T	Ö	R	Ö	K	L	E	P	K	E
B	A	S	A	K	A	L	A	P	Á	C	S
T	U	L	I	P	Á	N	N	A	G	Y	A
C	S	I	Z	M	A	H	A	S	A	T	Ú
B	E	L	E	F	É	R	N	E	H	A	L
S	E	P	R	Ú	N	E	G	Y	V	E	N
M	A	D	Á	R	F	O	G	K	E	F	E
G	Y	E	R	T	Y	A	K	A	C	S	A

Húzd ki a képen látható ábrák nevét a rejtvényből! A megmaradt szavakból egy humoros kis verset kapsz, melyet írnál az üres téglalapba!

Vándor Várhegyi Ibolya

Hópihe tündérke, a Hókirálynő és Február

Január a vége felé közeledett, és Hópihe tündérke e hónap alatt is bejárt hegyet-völgyet **KEDVES** kis barátjával, Hóemberrel. Egy nap, amint éppen az északi szél szárnyán repültek, megpillantották a Hókirálynő jégszánkóját. A jégszánkó furcsa módon nem egyenesen, hanem cikk-cakkban repült. Szóltak az északi szélnek, hogy eredjen a szánkó után, és nézzék meg, minden rendben van-e. Pillanatok alatt utolérte a szánkót az északi szél, és látták, hogy bizony baj van, mert a jéglovak fejére egy zsákdarab volt ragadva, amitől a **lovak** nem láttak. A még ettől is nagyobb baj az volt, hogy a szánkó üres volt, a Hókirálynőnek pedig se híre, se hamva.

Az északi szél megrázta magát, és a Hóembert belepotyogtatta a jégszánkóba. Nem lett baja a Hóembernek, mert éppen a jégszánkó puha hópárnájára esett. **AZONNAL** megragadta a gyeplőt és megállította a lovakat. Hópihe tündérke levette a lovak fejéről a zsákdarabot. A szegény állatok minden porcikájukban remegtek, annyira meg voltak ijedve. Hópihe tündérke átölelte a nyakukat és halk hangon beszélni kezdett hozzájuk, mire a lovak **MEGNYUGODTAK**.

– Hol van a Hókirálynő? – kérdezte tőlük a tündér. – Ő is itt volt a szánon?

– Itt volt – felelték a lovak – de nem tudjuk hová lett, mert a fejünkre esett ez a zsákdarab. Megijedtünk, mert semmit sem láttunk, és így azt sem **tudjuk** mi lett a királynővel. Egy darabig hallottuk a hangját, de aztán már nem, és mivel nem volt, aki megállítson minket, tovább repültünk.

– Most aztán mit tegyünk? – kérdezte a Hóember.

– Megkeressük a Hókirálynőt – felelte az északi szél. – Te ottmaradsz a jégszánkón, és vezeted utánunk a lovakat – mondta a Hóembernek –, a tündérkét **PEDIG** a vállamra kapom és elindulunk vissza.

Úgy is tettek, ahogy mondták. Tűvé tettek hegyet-völgyet, a Hóki-

rállynőt mégse találták meg. Hajnalodni kezdett, amikor egy kis takaros jégházikót **PILLANTOTTAK** meg. Gondolták, megpihennek itt egy kicsit; leszálltak, és bekopogtattak az ajtón. Az ajtót egy fiatal legény nyitotta ki, aki Februárnak nevezte magát. Örömükre otthonában megpillantották a Hókirálynőt is, aki, bár kifecamította a bokáját estében, azonnal beszállt a jégszánkóba és jégpalotájába hajtatott.

Február megvendégelte Hópihe tündérkét, a Hóembert és az északi szelet. Másnap mind útra keltek, mert Februárnak át **kellett** vennie Januártól a napok vezetését. A Hókirálynő pedig azzal tüntette ki Februárt, amiért rátalált és segített rajta, hogy a 31 napos szolgálatából levont három napot. Ezért lett Február rövidebb hónap, Hópihe tündérke **pedig** újabb baráttra tett szert.

Bódai-Sós Judit

Jégvirágos álom

Jégvirágot pingált a Tél a mi ablakunkra,
jó lenne, ha legközelebb paripát rajzolna.
És ha annak szárnya lenne, fel is ülnék rája,
itt hagynám a havas telet, s visszajönnék nyárra.

Hóban, fagyban

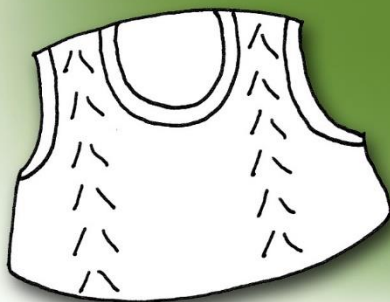
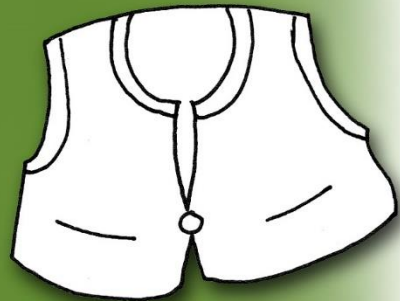
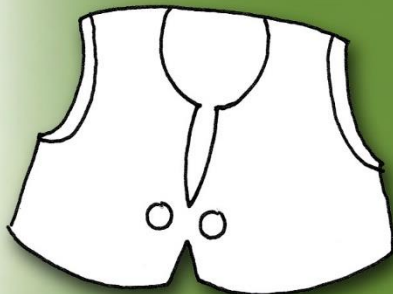
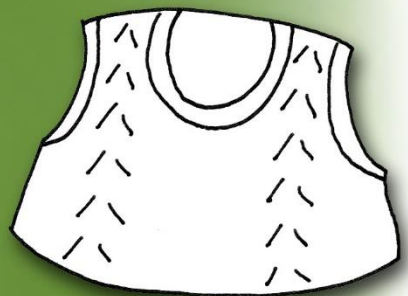
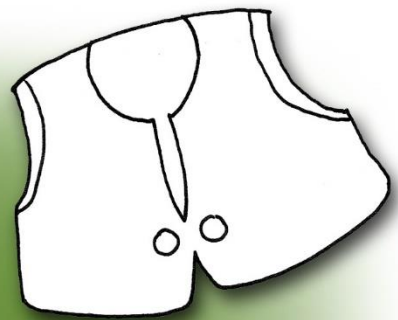
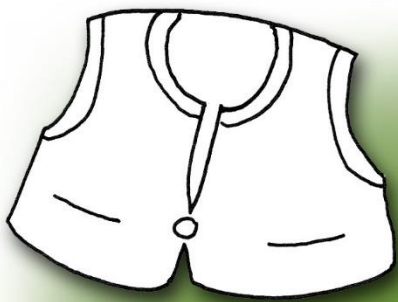
Hóban, fagyban jó a sapka,
hóban, fagyban kell a sál,
kesztyűt is húzz a kezedre,
mielőtt még megfáznál!

Bundás csizma a lábadon
jó szolgálatot tehet,
hóban, fagyban egész télen
megőrzi a meleget.

Ha odakint jeges minden,
és a világ didereg,
vastag ruhába burkolva,
bizony, észre se veszed.

Hóban, fagyban jó a sapka,
hóban, fagyban kell a sál,
kesztyűt is húzz a kezedre,
nehogy végül megfázzál!

Keress meg a mellények párját, kösd össze egy vonallal, majd színezd ki őket!

Vándor Várhegyi Ibolya

A kismadár

Deres szellő fújdogál,
Hófehér lett a határ.
Csupasz ágon zúzmara,
Szikrát szór a sugara.

Sír egy piciny kismadár,
Vékony hangja messze száll.
Nincsen hova elbújjon,
Hidegben kell aludjon.

Jó lenne egy topánka,
Piros lába nem fázna.
De mivel ő kismadár,
Topánkában mégsem jár.

Kabátka sem kell neki,
Mikor szárnya repíti.
Kis párjának éneke,
Puha tolla melege.

Segíts Petikének két egyforma csizmát találni! Színezd ki Petikét és a két egyforma csizmát!

Ismerd meg Európát!

Spanyolország képekben

Spanyolország Európa délnyugati részén található. Hozzá tartozik az Ibériai-félsziget, a Kanári-szigetek és a Baleár-szigetek. Oroszország, Ukrajna és Franciaország után a negyedik legnagyobb ország Európában.

Fővárosa Madrid. Legnagyobb városai: Barcelona, Valencia, Sevilla, Zaragoza, Bilbao, Malaga.

Államformája alkotmányos monarchia. A spanyol államfő a király.

Spanyolországban hagyományos sport a népszerű bikaviadal és a bika-futás.

Madrid városi tanácsa

Guell Park

Barcelona - Diadalív

Madrid - Cervantes emlékmű

Sagrada Familia székesegyház

Madrid

Ronda - Malaga

A Tél piros szakálla

Tél bátyánknak hosszú, térdig érő szakálla volt a legnagyobb büszkesége, ha ezt megrázta, hó **hullott** a Földön. E büszkeség kicsit hiúvá is tette őt, s mindenkinek a szakállával dicsekedett, bizony, nagyon szerette mutogatni, hogy micsoda tudománya van.

Így aztán, elgondolhatjátok, hogy mekkora lett a haragja, amikor egy reggelen, felébredvén, azt kellett látnia, hogy szépséges hófehér szakálla már nem hófehér, **HANEM** piros.

Kiabált, szitkozódott, csapkodott tehetetlen dühében, mert el sem tudta képzelni, hogy mi történhetett vele, hogy vajon mitől pirosodott be az ő szép hófehér büszkesége. Többször is megrázta, de hajaj! Azt kellett látnia, hogy a Földön ilyenkor piros hó esik.

Szakállát széles vállára vetve, elballagott a vén Időhöz tanácsért, mert fogalma sem volt róla, hogy ezek után mit tehetne ebben a kellemtelen **helyzetben**. Azt viszont már útközben elhatározta, hogy havat inkább egyáltalán nem szór a Földre addig, amíg újra szép fehér nem lesz a szakálla, mert azt, hogy újra piros hó essen, a hiúsága nem bírta volna elviselni.

Hanem nagy volt ám a Tél meglepetése, amikor belépett az Idő kristálypalotájába, mert ott hatalmas hahotával fogadták húgai: a Nyár, az Ősz és a mindig **huncut** kis Tavasz. És e nevetés csak fokozódott, amikor a lányok pillantása bátyjuk szakállára esett.

Később, amikor már kuncogássá szelídült a kacarászás, az Idő egyetlen intéssel lecsendesítette vendégeit, és megkérdezte a frissen érkezettet jövedele okáról.

Erre Tél bátyánk, kissé sértődötten, piros szakállát buzgón mutogatva elmesélte, hogy mi történt vele, pontosabban, azt mesélte el, hogy nem tudja, mi történt vele, és azt sem tudja, hogy most mitévő **LEGYEN**.

Testvérei újra nevetni kezdtek, de az öreg Idő megrovó pillantására elhalkultak, és a kis Tavasz bűnbánó arccal elmesélte, hogy nehezen tudott elaludni az előző éjszaka és addig-addig forgolódott, amíg

véletlenül ráborította málnaszörpjét a mellette alvó bátyja szakállára.

IVVEN fakadt hát az a pirosság.

A csintalan kis Tavasz persze nem merte elmondani az esetet a Télnek, mert félt a haragjától, inkább korán reggel elszaladt nővéreivel együtt a békítő Időhöz, hogy az ő védelmébe helyezze magát.

A történetet hallva a Tél ismét rettenetes haragra lobbant, s leginkább azért, mert megint mindenki rajta nevetett. Fel nem **FOGHATTA**, hogy mitől ilyen vicces ez a szerencsétlen, ostoba eset. Ezért dühösen firtatta a derű okát.

A végtelen Idő pedig mosolyogva válaszolt: azért nevetnek rajta, mondta, mert a düh **ANNYIRA** elvakította, hogy eszébe sem jutott, hogy akár meg is moshatná szakállát...

Vándor Várhegyi Ibolya

Két kis pihe

Télidőnek derekán,
Hóborított éjszakán,
Két kis pihe bepillantott
Egy házikó ablakán.

Csodálkozva néztek össze,
Azon, amit láttak ott.
Jégországban soha ilyet
A két pihe nem látott.

Kis szobában öreganyót,
Mellette egy kiscicát,
Aki éppen dorombolva
Mosdatgatta a lábát.

Milyen furcsa szörgombolyag,
Tarka-barka valami,
Bajusza van, és úgy mormol,
Hogy idáig hallani!

Szereti őt öreganyó,
Felveszi az ölébe,
Simogatja, és a cica,
Köszönetet mond érte.

A kályhában lobog a tűz,
Az ablakon jégvirág.
Nem érdekli anyót, s cicát,
Hogy kint havas a világ.

Két kis pihe mellé aztán
Több pihe is érkezett,
Csodálattal újságolták
Egymásnak a híreket.

A sok pihe összefújva
Ott maradt a párkányon.
Önfeledten nézegettek,
Befe az ablakon.

A kék ajtó

Első rész (folytatásos, 7 éven felüli gyermekeknek)

Domokos Anna

A kis rózsafa közvetlenül a kamraajtó mellett nyílt. Már április elején megjelentek **RAJTA** az apró, rózsaszínbe hajló vörös virágok, és nem is hagyta abba a virágzást egészen addig, míg ősszel meg nem csípte az első dér. A falu népe ismerte a bokrot, és minden magára valamit is adó gazdaasszony kicsit irigykedett Arne anyóra, amiért ilyen csodás növénykével áldotta meg a sors. Persze abban mind egyetértettek, hogy a falu füvesasszonya többszörösen is megérdemli az áldást. Sokan köszönhették neki az egészségüket, páran az életüket is. Arne anyó meg csak kedvesen mosolygott, **amikor** a bokrot dicsérte valaki.

A kamrába, a kék ajtó túloldalára egyébként a gazdaasszonyon kívül nem volt másnak bejárása. Mint mondotta, az orvosságokat készíti a kamrában, és nem szeretné, ha bárki megzavarná a folyamatot. Ő tudja, mit hová tett és mi miért van ott, és szeretné, ha legközelebb is minden pontosan ott lenne, ahol hagyta. Volt pár vásott kölyök, aki néhanapján azzal próbált magának kérészeltű hírnevet szerezni, hogy majd ő elcsen valamit a kamrából, de egyikük sem jutott tovább a kis rózsabokor melletti tétova toporgásnál. Senki nem mert benyitni az ajtón, pedig Arne anyó nem volt soha haragos, nem fenyegetett meg **senkit**, mindig csak kért, vagy javasolt.

Egyik nap aztán egy apró lányka tűnt fel az anyó oldalán, kissé kopott ruhácskában, melynek szoknyahossza éppen csak súrolta az illendőség határát. Úgy tűnt, a csöppség gyorsan megnőtt, de nem hízott, így a ruha csak hosszában lett rövid, széltében nem volt vele semmi gond, még talán kicsit lötyögött is. Ule, mert így hívták a kislányt, mindig lesütött szemmel, lehajtott fejjel járt Arne mellett, amitől mézszöke, egyenes szálú haja az arcába hullott, és csak napok múlva tudta meg a falu népe, hogy a szeme gyönyörű, világosszürke. Misura nézett fel először a kislány, a félárva libapásztor fiúra, aki egy **CSOKOR** mezei virággal állt meg előtte, és odanyújtotta neki.

- Mért bántottad ezeket a virágokat? – kérdezte **Ule** szomorúan.
– Neked szedtem. Nem tetszik?
– De így most meghaltak. A réten még sokáig éltek volna.
– A réten van még éppen elég. Én ezt neked hoztam, hogy az ágyad mellett is ott legyen egy kis rét.

Misu nem hagyta magát, és Ule erre a gondolatra, hogy a rét illatát hazaviheti a kis kunyhóba, az ágya mellé, megbékélt, és mégis elfogadta a **CSOKROT**.

A falusiak rövidesen elfogadták a kislányt. Arne egy elárvult, távoli rokonaként mutatta be nekik a gyereket. De a csendes napok hamar felfordulássá változtak, amikor Toma gazda felfedezte, hogy a kislány bejáratos a kék ajtó mögé. Sokak büszkesége szenvedett most csorbát, hisz, ha ők nem voltak eléggé okosak és megbízhatóak egy látogatáshoz a kamrában, akkor egy tanulatlan, esetlen, szerencsétlen kis senkifia-lánya mégis hogy lehet erre méltó? Volt a faluban jó pár serdülőkorba lépett lány, aki szívesen elszegődött **VOLNA** segédnek Arne anyó mellé, kitanulni a gyógyítás csínját-bínját, de óvatos, vagy kevésbé óvatos puhatolódzásukat az asszony mindig elhárította. Most meg megjelent itt ez a kis nyikhaj, és máris övé a megtiszteltetés!

Pár, gyermeke jövőjét szem előtt tartó családanya annyira megorrolt az asszonyra, hogy már a köszönését sem fogadta oly szívesen, mint Ule feltűnése előtt. De Arne anyó nem zavartatta magát, továbbra is szelíd, kedves és jókedvű maradt. Senki nem merte sem őt, sem a kislányt nyíltan kérdőre vonni. **SENKI**, csak Misu.

Misu és Ule néha találkoztak, amikor a kislány kiment gyógynövényeket szedni a falu határába, és a libák is éppen pont arrafelé legeltek. Párszor szóba elegyedtek egymással, beszéltek napról és szellőről, virágokról és madarokról, a báránnyelvről alakjáról, és sok minden más szép dolgról, de a falu igen ritkán került szóba. Jó volt ez a világ úgy önmagában, egy széles, szép mezővel, nem hiányoztak a házak és a falusiak sem. De Misut zavarta, hogy a családja és a barátai nem kedvelik Ulét, mivel ő igencsak másképp érzett. Így aztán egyik nap mégis feltette a kérdést, hátha van rá **valami** egyszerű, mások által is elfogadható magyarázat.

- Ule, mért téged választott az anyó a segédjének? Sokan szerettek

volna már azok lenni, de eddig mindenkit elutasított.

– Ó, nem Anyó választott **EVGEM**.

– Hanem ki?

– Hát a bokor!

Ennek így se füle, se farka nem volt, és Misu nem tudott tovább kérdezősködni, mert Ule hazaindult. A válasszal nem állhatott a nép elé, hiszen még ő maga is valami gyermeki butaságnak tartotta. Ule még egy félárva, tanulatlan libapásztor fiú mércéjével is eléggé furcsa kislány volt, bár Misu meg mert volna rá esküdni, hogy olyan „jó értelemben fura”. Ha valaki megkérdezte volna tőle, mi ez a bizonyos „jó értelem”, nem **tudott** volna válaszolni rá.

Az élet nem áll meg pár apróbb rejtély felbukkanásától, vagy pár gazdaasszony és serdülő lány sértett önérzetétől sem. Arne tovább gyógyított, Ule okosodott és nőtt, meg kikerekedett kicsit, új ruhát is kapott. Misut előléptették birkapásztornak, mert már eléggé nagy lett hozzá, a libák az öccse felügyelete alá kerültek. A két gyerek továbbra is találkozgatott, mikor teendőik engedték. Misu már tudta, hogy ő bizony szerelmes, de erről nem beszéltek. Ule néha már a közeli erdőbe is járt gyógynövényt gyűjteni, és **MISU** gyakran elkísérte, nehogy a lánynak baja essék. Egy jól faragott kampós pásztorbot komoly fegyver lehet, ha erős szívvel forgatják, és Misu úgy érezte, hogy az ő szíve eléggé erős ehhez, főleg, ha Ulét kell megvédeni.

De vannak dolgok, melyek ellen nem lehet bottal védekezni.

Vadméhek támadtak rájuk, és mire eljutottak a közeli patakig, jól összecsapkodták őket. Kuksoltak a vízben, míg a méhek **elvonultak**, majd feltápáskodtak, hogy hazajussanak. De Ule nem volt jól. Misu aggódva figyelte, hogy egyre lassabban lép, egyre nehezebben szedi a levegőt. Az erdőből még kiértek, de a mező szélén Ule leült, és nem bírt továbbmenni. Misu először arra gondolt, hogy felkapja a lányt és hazaviszi, de félt, **HOGY** túl sok fájdalmat okoz neki, hogy a hurcolástól a fullánkok mélyebben fúródnak a bőrébe, több mérget fecskendeznek a testébe, és erről még ő is tudta, hogy nem lenne jó. Így aztán csak ő indult tovább erejét megfeszítve, szaladásra ösztökélve meggyötört testét.

Arne anyó nem volt a házban, és Misu sejtette, hogy a kamrában

dolgozik. A kamra! A fiú kicsit feljajdult a gondolatra, hogy mi lesz **most**, de túlságosan aggódott, hogy megtorpanjon. A kék ajtóhoz rohant, és még csak nem is kopogtatott, csak hirtelen feltépte azt, és betoppant rajta.

– Anyó, Ulét összecsipkedték a méhek, nem bír járni! – nyögte ki egy szuszra, és hirtelen úgy érezte, hogy most már ő sem bírna egyetlen árva lépést sem megtenni. Összerogyott a padlón, és a világ megszűnt körülötte.

Arne anyó rendszeren megdöbbsent a váratlan látogatástól, de még inkább megrettent attól, amit **HALLOTT**. Ule élete veszélyben van, ezt pontosan tudta, és talán Misué is. Ekkor újabb alak bontakozott ki a homályból, a kamra mélyéről. Gyönyörű nőalak, vékony, éteri. Arne anyónak éppen titkos vendége volt a kamrában, aki az idegen jöttére bújt csak el.

– Uléval majd én foglalkozom, te törődj a fiúval! – szólt a lény, majd az ajtó felé indult. Kibontotta színpompás szárnyait, de mielőtt kilépett **VOLNA** a napfényre, és szárnyra kapott volna, azonmód láthatatlanná is vált.

Arne nem tehetett mást, Misu megmentésére koncentrált. Megitatta egy megfelelő főzettel, eltávolította a fullánkokat, és beborogatta a rengeteg daganatot, hogy gyorsabban apadjanak. Misu pár óra múlva magához tért, és Arne kitámogatta a kamrából, majd hazakísérte. A nap nyugovóra tért, beköszöntött az este, és aztán eltelt az éjszaka is, de nem volt hír sem Uléről, sem a tündérről. Reggel **MISU** érkezett, még mindig szinte felismerhetetlenül felpuffadva, de a saját állapotánál sokkal inkább gyötörte, mi lehet Uléval. Az előző napról zavaros emlékei voltak. Addig viszonylag tisztán fel tudott idézni mindent, amíg be nem lépett a kék ajtón, onnantól csak foszlányok lebegtek a homály közepette. Emlékezett valami kellemes, hús érintésre, egy fanyar illatra, mely most is ott volt a bőrén, és némi tétova botorkálásra hazafelé, az ágyára, amibe belefektették, de **semmi** többre.

Mint ma reggel kiderült, anyja csak annyit tudott, hogy őt, Misut megtámadták a méhek, semmit nem tudott arról, hogy Ule is bajba került. Jobbnak látta hát, ha Arne anyóhoz jön kérdezősködni. De az anyó sem tudott sokat, csak annyit mondott, hogy Ule jó kezekben

van, és reméli, hamarosan visszatér. Misu látta az asszonyon, hogy noha tartja magát, azért ő is aggódik. De nem volt mit tenni, a birkák ott bégettek a kapuban, és azokat ki **KELLETT** hajtani a legelőre, mert másképp nem jutnak élelemhez.

Ule csak másnap került elő. Egyszerűen átsétált a mezőn és hazaballagott. Rajta nyoma sem volt semmiféle daganatoknak, csípésnyomoknak. Misu látta a lányt távolról, és nem hitt a saját szemének. Mire a birkákkal a házhoz ért, mert nélkülük nem mehetett sehová, Ule már Arne anyó aludttejét eszegette a ház előtti padon, és egy szépen megsült kenyércsücsköt **majszolt** hozzá.

– Szia Misu! – derült fel Ule képe, amikor meglátta a fiút.

Gyorsan letette az elemózsiát a padra, és odaszaladt a kertkapuban zavartan toporgó legényhez.

– Megmentetted az életemet. Köszönöm!

Azzal odahajolt a fiúhoz, és gyengéden megcsókolta. Misuval **MEGFORDULT** a világ, kicsit elszédült, de közben előntötte a részegítő öröm is. Abban a pillanatban elfelejtette, hogy a méhek támadása Ulét is megsebezte, már csak arra emlékezett, hogy ő került bajba, az életmentésre, mint a csók okára sem emlékezett, csak annyit tudott már, hogy Ule viszonzszereti.

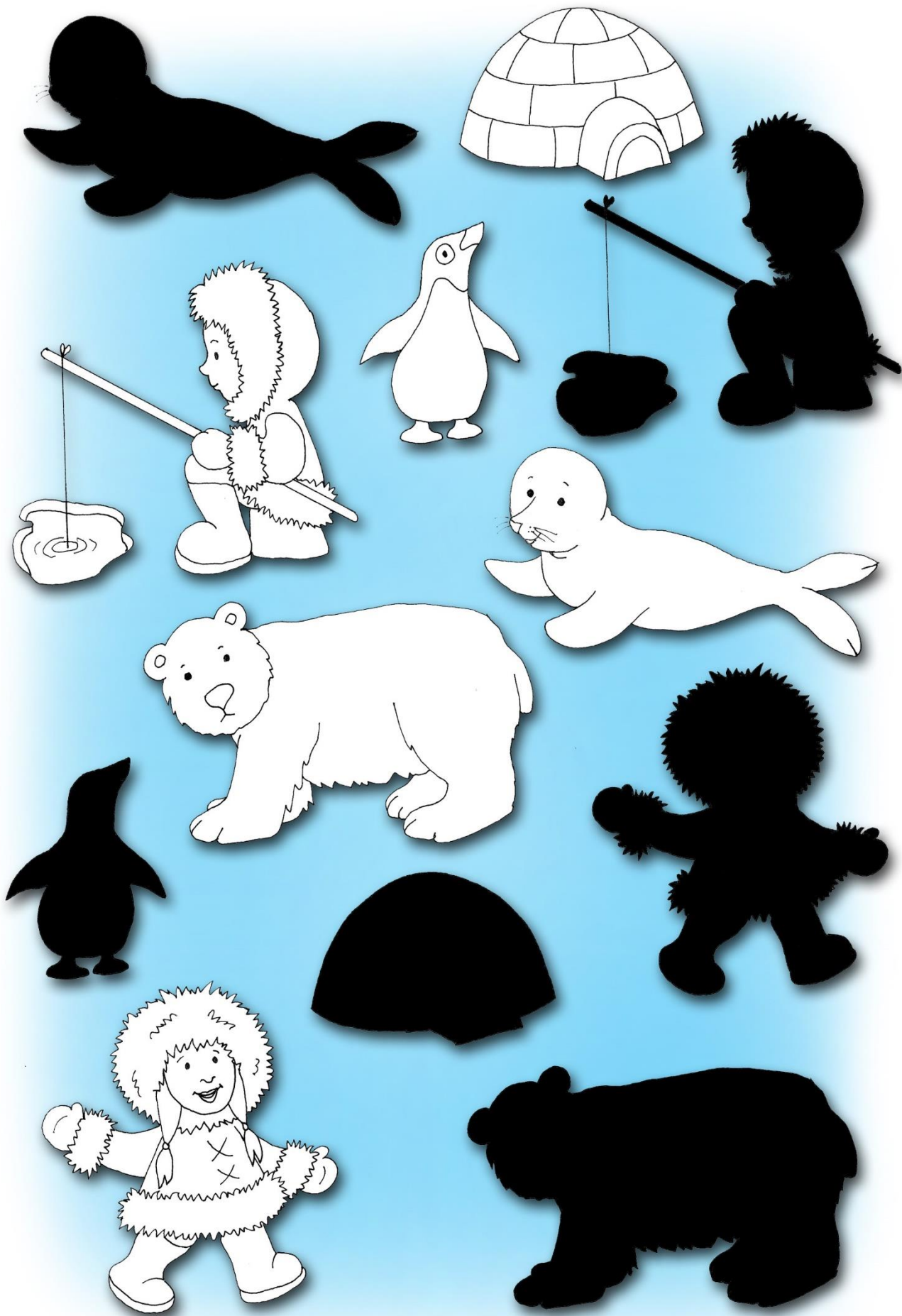
Domokos Anna

1969-ben születtem Veszprémben, azóta is ott élek. Amióta az eszemet tudom, mindig is történeteket faragtam, és általános iskolás koromtól írok.

Jelenleg két saját világon dolgozom: a Fajháborúk korán és az Újvilágon. A Fajháborúk kora ciklushoz tervezek egy mesesorozatot fiatalabb olvasóknak, melyben tündérek és az emberek közös kalandjai kerülnek feldolgozásra.

Ennek első darabja a Kék ajtó. Ule és Misu kalandjai folytatódnak majd, és fény derül arra is, hogyan barátkozott össze Arne anyó a tündérral, és miért olyan szép az a rózsabokor.

Színezd ki, majd kösd össze a képeket az árnyképükkel!

Vándor Várhegyi Ibolya

Hópihe tündérke és a virágtündér

Március van, a hóvirág **CSILINGEL** az erdőszélen, hirdeti a tavasz érkezését. Hópihe tündérke a többi tündérkével együtt, útrakészen állt, elhagyni a Tavasz érintette vidékeket. A jégszánkók hipp-hopp, megteltek pici fehér tündérkéekkel, s a jégparipák a felhők fölé szálltak. Az **EGYIK** szánkóban Hópihe tündérke és barátja, a Hóember ült. Szomorúak voltak, hogy itt kellett hagyniuk ezt a gyönyörű vidéket, ahol olyan jól érezték magukat. Egy kis, átlátszó könnycsepp végigszántotta a tündérke arcát, majd lepottyant a jégszánkó karjára, onnan pedig hullani kezdett lefelé. Egy pici, lepkeszárnyú virágtündér éppen arra repült, és a könnycsepp a kezére **esett**, ahol rögtön csillogó gyémántkövecskévé vált. Leült a kis tündér egy faágra, és csodálkozva nézegette a villogó, könnycsepp alakú gyémántot. Addig-addig nézegette, míg a kövecskében egy képet kezdett látni. Hófehér hajú és arcú, gyönyörű leányt látott, és mellette egy ugyanolyan fehér arcú, fekete szemű és piros orrú **VALAKIT**.

– Ki vagy te, fehér arcú leány? – kérdezte a virágtündér, és megsimogatta a kövecskét.

Hópihe tündérke hallotta a kérdést és megérezte a simogatást. Elővette jéggömbjét és meglátta benne a kis virágtündért.

– Én Hópihe tündér vagyok és ez itt mellettem a **LEGJOBB** barátom, a Hóember – válaszolta. – De te ki vagy, rózsás arcú leány? – kérdezte kíváncsian.

– Én virágtündér vagyok. Azt hiszem, ezt a gyémánt könnycseppet te vesztetted el, én meg rátaláltam. Miként tudnám visszaadni neked? – kérdezte.

– Nem **tudod** visszaadni, de beszélgetni tudsz velem, amikor akarsz. Megmutathatod velem neked, milyen a tavaszi táj, milyenek a virágok, mert én még sohasem láttam. Cserébe én is megmutatom neked milyen Jégország.

Örvendezve **tapsikolt** a két kis tündér, és Virág, mert így hívták a virágtündért, azonnal szárnyra kelt és mutatta Hópihének a tavaszi tájat. Röptében találkozott ő is a jóbarátjával, aki nem volt más, mint a Húsvéti Nyuszi, és bemutatta Hópihének.

Gyönyörködve nézte Hópihe és Hóember a sok színes hímestojást, amelyeket a nyuszi festett, és **AMELYEKHEZ** a színes festékeket a virágtündér gyűjtötte pici köténykéjében.

Együtt izgult a két kis tündér húsvét reggel, amikor a gyerekek a hímestojások keresésére indultak, és csilingelő nevetésük összecsendült, amikor valaki rátalált egy bokor aljába rejtett tojásra.

Hópihe is **MEGMUTATTA** új barátainak Jégországot. Virágnak különösen a jégvirág tetszett.

– Soha nem láttam még ilyen szépet! – mondta a tündér.

Aznap este Hópihe tündérke tücsökciripelésre aludt el, és álmában színes virágokat és hímestojásokat látott.

– Milyen szép a Tavasz! – **suttogta**, és mély álomba merült.

Hópihe tündérkének pedig még egy jóbarátja lett, akivel mindennap beszélgetett, de személyesen sosem találkozhatott.

Vándor Várhegyi Ibolya

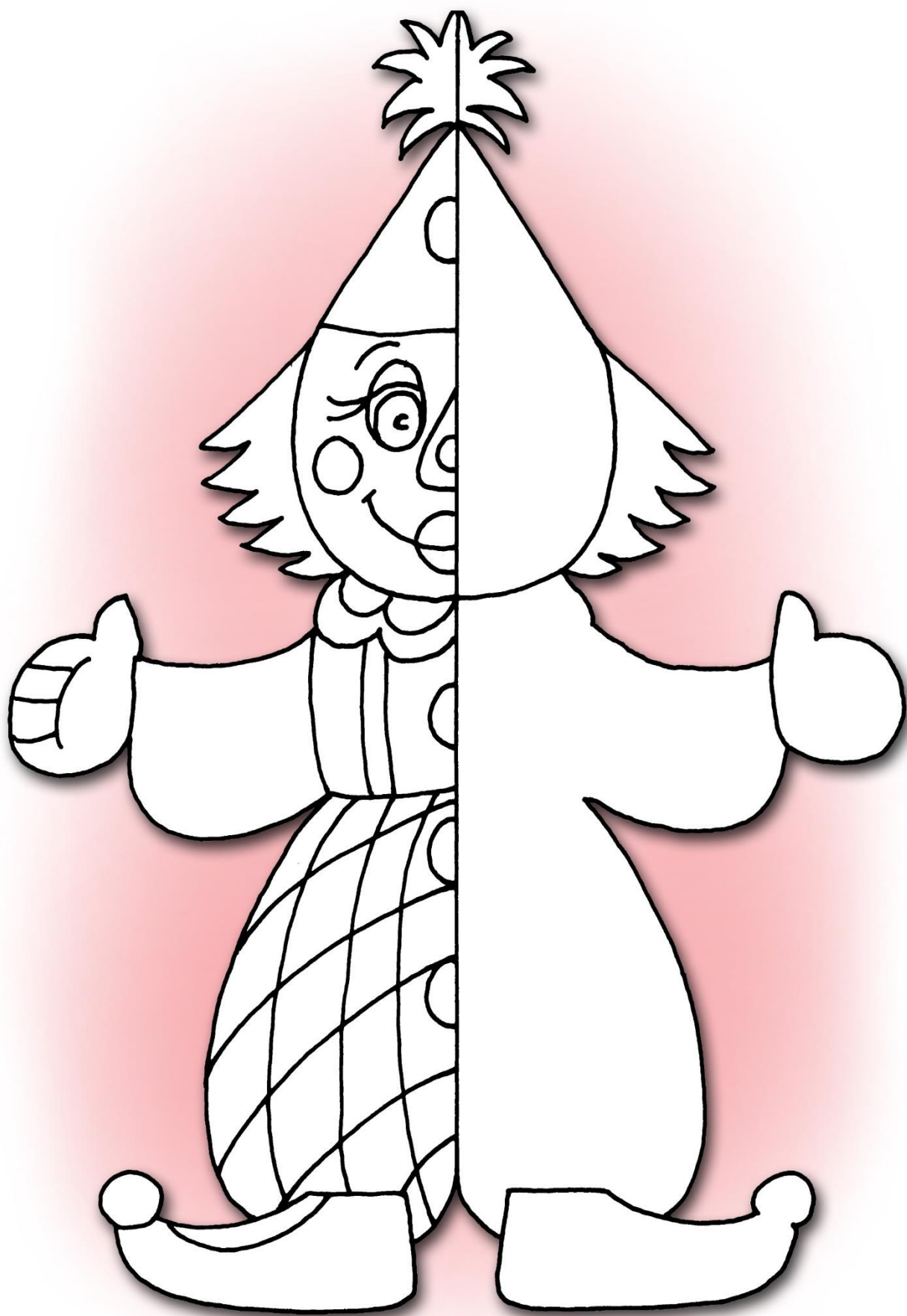
Március

Kisütött a nap sugara,
Madár dalol fönn a fán.
Nem fázik már olyan nagyon,
Márciusi éjszakán.

Langyos szellő játékosan
Kerget egy kis felleget.
S megtréfálja a jégszánkón
Tovafutó vén telet.

Pettyes hátú kis katica
Lengedez egy fűszálon,
Míg a tavasz virágokat
Bontogat a faágon.

Fejezd be a rajzot a minta szerint, majd színezd ki a bohócot!

Bódai-Sós Judit

Kikelet-keltő kismozdony

Az erdei vasút keskeny nyomtávú sínpályáján Zsombor, a kis dízel-mozdony **volt** az úr. Ő húzta a kirándulókkal teli kocsikat tavasztól ősziig. Az erdőn keresztül kacskaringózó sínpár egy kis patak mellett futott, annak kanyarulatait követte.

A patak keskeny volt és végig bokrok, fák árnyékában csörgedezett, ezért, aki nem ismerte, szinte észre sem vette. Nevét is arról kapta, hogy a napfény alig-alig érte: Árnyasnak hívták.

Zsombor és Árnyas nagyon jó barátok voltak. A kicsi mozdony menet közben szívesen társalgott a patakkal, kattogott, **zakatolt**, dudált, barátja pedig vidáman locsogott-fecsegett, és persze, amiben csak lehetett, mindig segítették egymást. Télen pedig, amíg Zsombor az erdőszele kocsiszínből pihent, Árnyas befagyva szundikált. Rendszerint egyszerre ébresztette őket Kikelet, a tavasztündér.

Néhány évvel ezelőtt a **MOZDONY** éppen az első tavaszi útjára indult, amikor különös dologgal találta szemben magát. Az állomáson türelmetlenül várta, hogy a sok álldogálás után végre ismét szaladhasson és megbeszélhesse Árnyassal a téli álmait, így, amikor szabad jelzést kapott, fürgén berobogott az erdőbe. Amint a sínpár a patak mellé kanyarodott, Zsombor nagyot dudált, hogy ezzel üdvözlje barátját. Árnyas azonban nem **FELELT**.

– Mi történt veled, barátom? – kérdezte ijedten a kis mozdony, mert látta, hogy a patakkal valami nagyon nincs rendben. Nem folyt, nem mozgott a vize. Olyan volt, mintha kővé vált volna. Válaszolni sem tudott Zsombor kérdésére, csak dermedten hallgatott. – Árnyas! Mi van veled? – kiáltott ismét, most már kétségbeesetten.

– Befagyott – jött a válasz a fák közül. Egy erdei pintyőke felelt Árnyas **HELYETT**.

– Még sosem láttam őt ilyen állapotban – töprengett Zsombor –, hiszen eddig még mindig egyszerre ébresztett bennünket a tavasztündér. Most mi történhetett?

– Kikelet idén megfeledkezett a barátodról – susogták a fák. – Felébresztett téged, bennünket, a bokrokat, virágokat és az egész természetet, de ez a kis patak **valahogy** elkerülte a figyelmét.

– Ez nem lehet! – tiltakozott a mozdony. – Mi lesz így vele? Árnyasnak muszáj kiolvadnia, fel kell ébrednie, különben elpusztulnak a benne lakó élőlények.

– Szólni kell a tavasztündérnek – javasolta egy áfonyabokor.

– Szólok én! Most rögtön. Bizony, bizony – erősködött Zsombor. – De hol találom?

– A leg-na-gyobb fa te-te-jén, a-mott túl, az er-dő vé-gén – kopogta a választ egy nagy, **PIROS** tarkójú fakopáncs.

– Az ám! – bólított egy vén bükkfa. – Tényleg ott van. Csak az a baj, hogy ilyenkor már ő is alszik. Elvégezte a dolgát, felébresztette a természetet, most ő pihen.

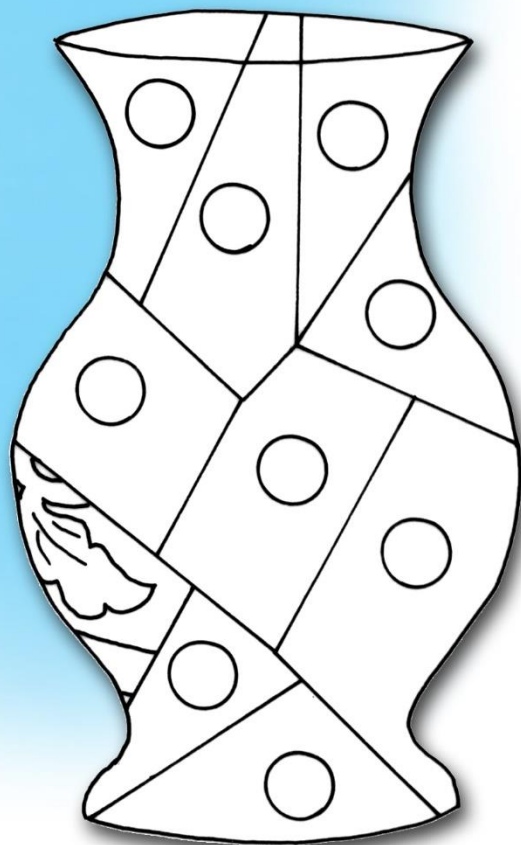
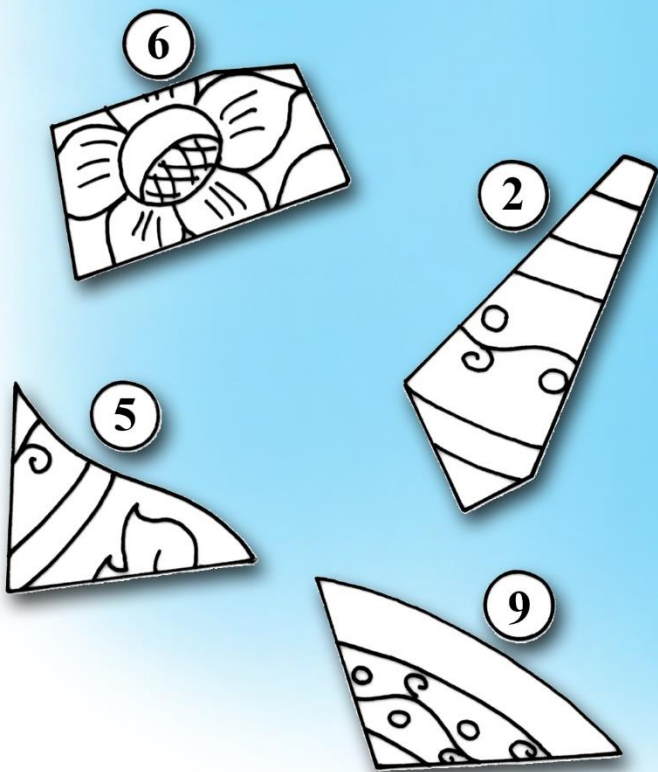
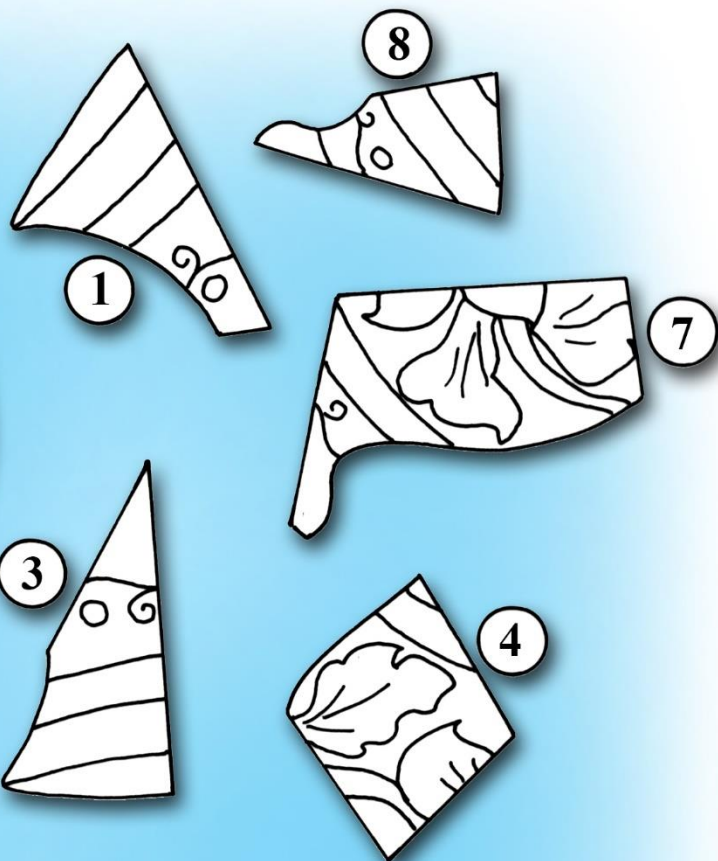
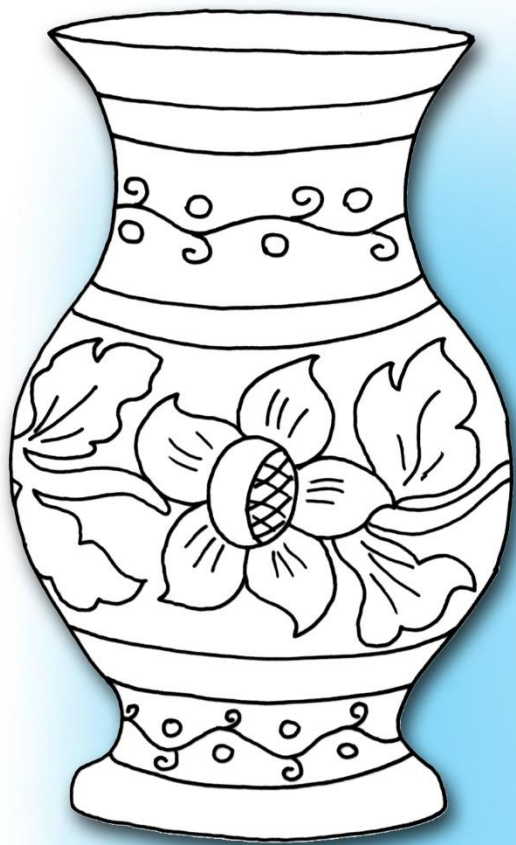
– De ne pihenjen! Még nem pihenhet! Nem ébresztett fel mindenkit, hiszen Árnyas itt maradt befagyva – csattogott, dohogott a kicsi mozdony, majd elszántan hozzátette: – Megyek és **KIUGRASZTOM** én az ágyából ezt a tündért!

Olyan sebesen zakatolt végig az erdőn, mint még soha. Meg sem állt a túlsó széléig, ahol aztán eszeveszett módon dudált és kiabált. Akkora zajt csapott, hogy arra tán még a holtak is felébredtek volna. Így aztán, nem csodálkozhatunk azon, hogy a tavasztündér szeméből is sikerült **KIVERNIE** az álmot.

Jött is Kikelet dülva-fúlva, hogy panaszt tegyen a ricsaj miatt, de a kis mozdony hamar beléfojtotta a szót és szemére vetette mulasztását.

Erre aztán egyből elpárolgott a tündér haragja és rettenetesen elszégyellte magát. Azt sem tudta, hogyan kérjen bocsánatot. Tüstént előkapta varázspálcáját, és egyetlen suhintással felolvasztotta a kis patakot. Árnyas boldog csörgedezéssel hálálkodott Kikelet-keltő barátjának, Zsombor pedig vidáman dudált egy nagyot a **tavasz** köszöntésére.

Keresd meg az összetört darabok helyét a váza képen, és a darabnak megfelelő üres karikába írd be a számot! Színezd ki a vázát!

Bódai-Sós Judit

Télűző ibolya

Erdő mélyén, bokor alján
szirmot bont az ibolya.
Kis fejével nagyot bólint;
telet űz e csepp csoda.

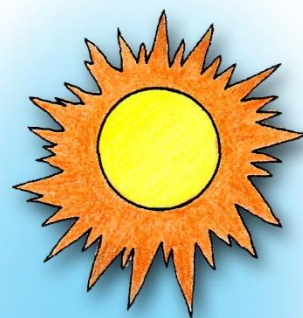
Enged a fagy, olvad a hó,
megérkezik a tavasz.
Fuss el innen, vén tél-bátyó!
Goromba vagy, zord, kopasz.

A víg tavasz mosolyával
simogatja a tájat,
s nyomában a kis ibolya
friss illata szétárad.

Március

Mosolyarcú Március
tavaszt hoz a hátán.
Kék szemében ott az ég,
s rajta szép szivárvány.

Rügyet fakaszt jobb keze,
ballal sünit ébreszt.
Égre csalja a Napot,
hogy meleget érezz.

Kőszegi-Arbeiter Anita

Tündérek a felhőn

Valahol fent az égben három kicsi tündér egy felhő szélén kukucskált lefelé a Földre. Levendula, **MENTA** és Akác már nagyon várták, hogy lemehessenek, és segíthessenek egy gyermeknek. Hiszen ez volt a dolguk: szépséget és boldogságot vinni a világba.

Menta türelmetlenül repkedett ide-oda a felhőn. Alig bírta kivárni, hogy mehessen már végre. Kíváncsi volt már a gyerkőcre, akire vigyázniuk **kell** majd.

– Mikor indulunk már? – kíváncsiskodott.

– Hamarosan – válaszolta Levendula, aki a lábát lógázta a felhő szélén.

– Én már menni akarok! – türelmetlenkedett Menta.

– Nézzétek! – kiáltotta Akác.

A két tündérlány rögtön felé fordult. Menta már azt hitte, hogy a jelet látta meg, ami az indulást jelezte, de nem. Akác a hátán feküdt, és fel-le **MOZGATTA** a kezét a felhőn, majd felröppent.

– Felhőangyal! – mutatta vidáman. Levendula Akác mellé repült, és együtt figyelték, ahogy a felhőn lévő lenyomat eltűnik.

– Oh, eltűnt – állapította meg Akác. – Várj, csinálok újat! – majd a hátára feküdt, és újra fel-le mozgatta a végtagjait.

Menta morcosan szállt a felhő túlsó felére. Már épp szólni **akart** a testvéreinek, hogy ezzel nem jutnak le előbb a Földre, amikor különös melegséget érzett a szívében. Egy kívánság melegségét. Felkapta a fejét és a másik két tündérré nézett. Levendula és Akác mosolyogtak.

– Itt az idő! – **mondta** Levendula, és elindultak boldoggá tenni egy kislányt.

Él:

Nem él:

Mi él, mi nem él? Rajzolj annyi piros kört az első téglalapba, ahány élőlényt látsz a képen, és annyi kék kört a másikba, ahány élettelen tárgyat látsz!

Bódai-Sós Judit

Nótás Marci

Nótás Marci a hegyre megy,
s vele fut az ének,
víg dalok vannak zsákjában,
épphogy beleférnek.

Szellőfütty kíséri útján,
táncot jár a lába,
nem téblábol a hegytetőn:
felszökken szánjára.

Fehér havon siklik a szán,
meg sem áll hazáig,
Nótás Marci vígan dalol,
míg leér odáig.

Hegy lábánál kis házikó,
meleg otthon várja,
s kapujában anyukája
két karját kitarva.

Bent a házban, az asztalon
gőzölgő vacsora,
éhes gyermek pocakjába
való jó lakoma.

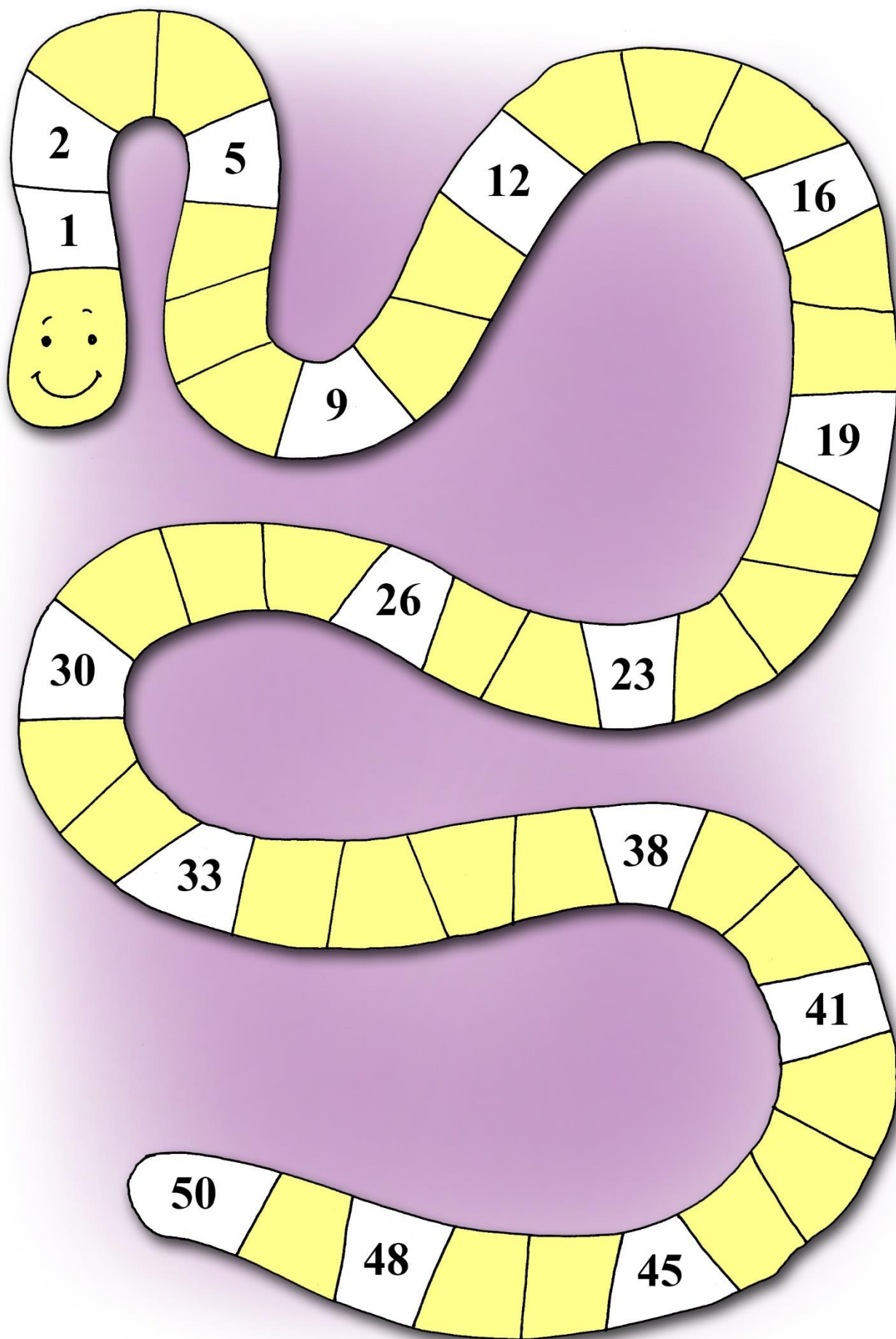
Puha kalács, cukrozott tej,
ínycsiklandó fogás, –
teli szájjal Marcinak sem
megy ám a dalolás!

De a nóta újra hallik
szappanhabos kádból,
alig lehet kicsalni őt
a fürdőszobából.

Pedig Marcit várja az ágy,
s finom, meleg dunna,
álmában is énekelne,
hogya úgy is tudna.

Ám a gyermek csendben alszik,
mosolyog az arca,
édesanyja altatója
mesébe ringatja.

Folytasd a megkezdett számokat!

Anyukának

tőlem:

Szeretlek!

Majtényi Erik

Március 8

Napsugár szól: itt vagyok!
Olvadnak a jégcsapok.
Megtelik a Malomárok,
kinyílnak a hóvirágok.

Hóvirágok, ibolyák,
mennyi kedves kis virág!
Telik egy szép csokrocskára
jó anyámnak – Nők napjára.

Március 8

Pinky Manó Birodalma

Ismeretterjesztő folyóirat,
3-10 éves gyerekeknek

Kiadja:

Vándor Várhegyi Ibolya, Déva

Főszerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

Szerkesztő és korrektor:

Balogh-Bóbis Ildikó

Munkatársak:

Csatlós Zsófia, Kőszegi-Arbeiter Anita,
Bódai-Soós Judit, Vándor Alexandra, Domokos Anna

Illusztrációk:

Vándor Várhegyi Ibolya (Viorica Violet Vándor)

www.google.com/images

Műszaki szerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

E-mail:

pinkymano2020@yahoo.com

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/pinkymanobirodalma>

<https://www.facebook.com/pinky.mano.98871>

ISSN 2734 - 7133

ISSN-L 2734 – 7133

E-MAIL cím: pinkymano2020@yahoo.com

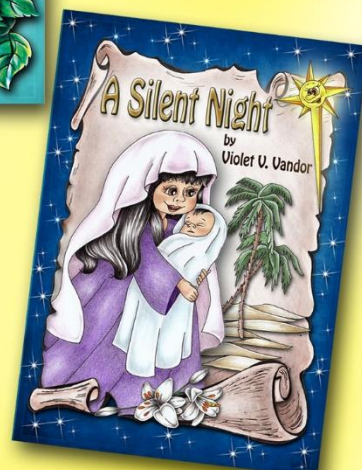
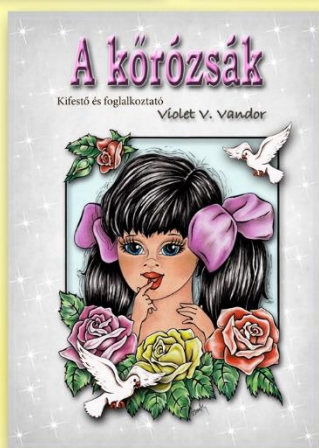
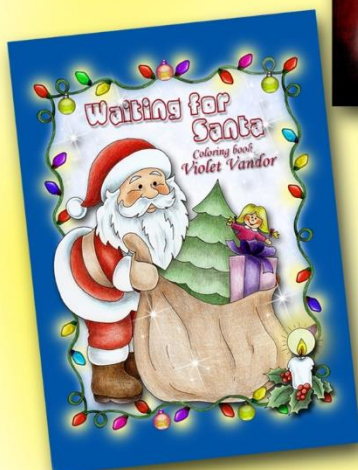
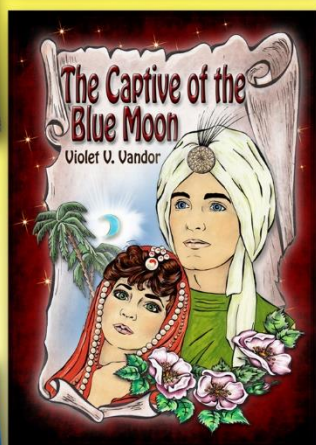
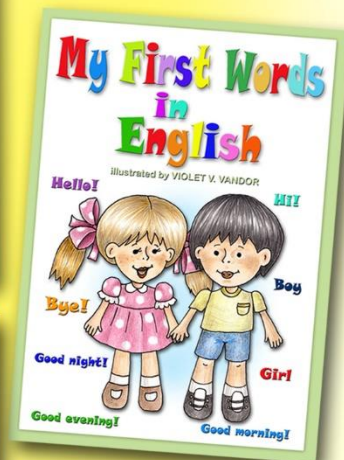
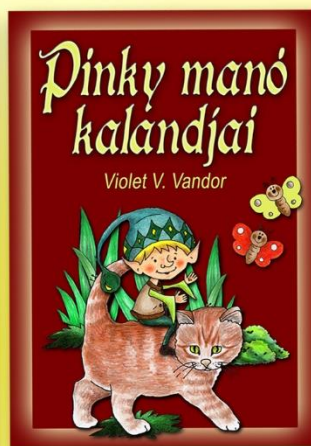
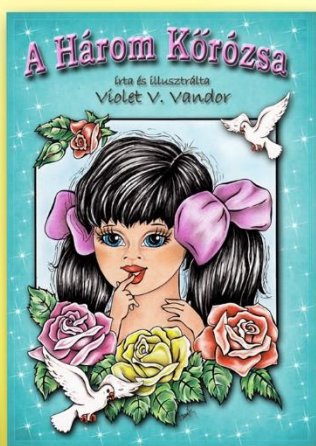
POSTA cím: 330012 Deva
bd. Decebal, bl.8, sc.A, ap.8
jud. Hunedoara
Romania

A **Pinky Manó Birodalmának** tartalmát csak személyes célra lehet felhasználni, valamint óvodákban, iskolákban. **Eladása tilos!** A folyóirat bármely részének más újságokban való közzététele, kiadása, nyomtatása, ill. elektronikus megjelentetése csak a főszerkesztő engedélyével lehetséges.

A közölt cikkek és illusztrációk szerzői jogvédelem alatt állnak! Kérlek, tartsátok tiszteletben a szerzők önzetlenül felajánlott munkáját!

A szerkesztőség a beküldött leveleket rövidítve, illetve szerkesztve közli. A meg nem jelent rajzokat, kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza. A szerkesztőség nem vállal felelősséget a beküldött kéziratok tartalmáért.

Vándor Várhegyi Ibolya (Violet V. Vandor)
könyvei megvásárolhatók az Amazon.com oldalán.
A három angol nyelvű könyv hamarosan magyarul
is megvásárolható lesz. Már előrendelhető!

Honlapok: <https://fairytale.5mp.eu>

<http://violetvandor.simplesite.com>

Amazon.com oldala:

<https://www.amazon.com/Violet-Vandor/e/B00NDYBK1S>